

Oracles per l'esperança

Dm, 19/10/2021 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

En el cor del llibre de Jeremies s'hi troba una joia de l'Esriptura coneguda com "El llibre de la consolació", són els capítols que van del 30 al 33 i en ell es brinda al poble d'Israel un missatge d'esperança. El capítol 30 promet la restauració d'Israel i Judà, el 31 parla del retorn dels exiliats i l'establiment d'un nou pacte, el 32 dona la garantia del retorn del poble i el 33 anuncia la guarició després del càstig i l'establiment d'un rebrot de David. A la segona lectura d'aquest diumenge llegim un petit fragment (Jr 31, 7-9) d'aquesta part del llibre de Jeremies. Aquest llibret recull, doncs, un conjunt d'oracles agrupats en virtut de les circumstàncies tràgiques que va viure el poble d'Israel. Pel que fa a l'època a que fan referència el més coherent és pensar que Jeremies pogué intuir un alliberament proper per al regne del nord i això només podia ser en l'època del rei Josies que intentà reconstruir l'esplendor del regne de David aprofitant la debilitat de l'imperi assiri.

Salva Senyor el teu poble, la resta d'Israel, diu el text que ens ocupa. La resta d'Israel és una realitat important tant en l'Antic com en el Nou Testament. La resta s'inaugura amb Noé i la seva família. En la història de Gènesi 6-9 Déu destrueix la població perversa, però salva l'únic just Noé, la seva dona i els seus fills i nores. Ells són la resta fidel, el nucli just reservat per Déu per repoblar el món. Foren els profetes els qui parlaren sovint de la resta; Amós va profetitzar que una resta sobreviuria a l'exili Assiri (3,12; 5,3.15; 9,11-15); davant l'escomesa assíria, Isaïes anuncia que només una resta tornarà d'una destrucció que està decidida (10,22); en un passatge anterior al text que ens ocupa, parlant a un poble que està a l'exili Jeremies promet que el Senyor aplegarà la resta de les seves ovelles de tots els països on les ha escampades (23,3); i Sofonies dirà: "Jo faré que resti dintre teu una gent humil i pobre". Al darrera d'aquest passatge i molts d'altres s'hi veu el convenciment de la resta és la prova que Déu és fidel fins i tot quan les persones no ho són i que Déu es val d'aquest petits grups, la resta, per tirar endavant els seus designis i les seves promeses.

En el nostre text trobem un enunciat interessant: "Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu primogènit". La paternitat de Déu envers Israel, el seu primogènit és un tema esporàdic en l'Antic Testament. Israel es va forjar una imatge de la paternitat de Déu a partir de l'experiència de les diverses intervencions salvífiques de Déu. Quan Déu allibera Israel de l'esclavatge d'Egipte i anima Israel a entrar en una relació d'aliança amb Ell, considerant-lo el seu primogènit, està actuant i manifestant-se com un pare, per això es dirigeix a Moisès dient-li: " Dignes-li (al faraó): "Això diu el Senyor: Israel és el meu fill primogènit" (Ex 4,22). Osees es val de la imatge de Déu pare per simbolitzar els favors del Senyor cap a Israel durant el període de l'èxode: "Quan Israel era un noi me'l vaig estimar, d'Egipte vaig cridar el meu fill" (11,1).

La paternitat de Déu explica que malgrat la infidelitat del poble i les amenaces de càstig que d'ella se'n deriven, Déu es manifesta incapaç de renunciar al seu amor. La paternitat de Déu defineix la relació de Déu amb Israel com una relació d'intimitat, de protecció i de confiança.

El text en el seu conjunt presenta una marxa triomfal a través del desert i això és motiu d'alegria pels que tornen de l'exili. En el llenguatge abunden els termes que inviten a la lloança i l'alegria justificada totalment perquè el Senyor ha atorgat la salvació al seu poble

Diumenge 30 durant l'any. 24 d'Octubre de 2021